

горъ, защо пѣе на своята рожба, ала пѣе. И каква пѣсень! Сигоръ съмъ, че това не е съ пълно съзнание, но майчинското сърдце ѝ подшепва и тя пѣе:

Нани, нани, мой детенце,
Нани мой планински царъ;
Ти ще станешъ младъ войвода,
Ти ще станешъ главатаръ, . .

Виждате ли какви завети се правятъ на малката детска душа; съ какви идеали се преспива младенеца на една робска страна. . . а то не е безъ значение. Така се наслоява подсъзнателното въ душата на детето и единъ день то се проявява въ онова, което сега българина прояви въ борба за своето единство.

Тя го погледна, искайки да му каже, че и полската майка има своитѣ пѣсни, ала замълча, чакайки да чуе до края неговата мисълъ.

— Наистина, обърна той своята мисълъ. Новото време почна да руши заветитѣ на миналото, ала миналото е атавизмъ и не може лесно да се затъмни. Ето новото време вече руши. . . Спомнямъ си като юноша въ училище предъ една икона ни учеха да се кланяме: една молитва четѣхме; а щомъ напуснахме училището, още първа брѣчка едва прорѣзала чело и едни издигнаха иконата — не се отдѣлиха отъ нея; други я захвърлиха въ калъта безъ мѣрка на безпжтни думи противъ иконата; трети трѣгнаха на просия съ нея; четвърти я изличиха и замѣниха връхъ нея друга; нѣкои изгубиха и икона и поука, вдигнали глава — вървятъ, гдето имъ очи видятъ. . . и колко, колко още. . . Новото време създаде нови потрѣби и всѣки трѣгна, както му е по удобно. . . Старото почна да се руши; ала ей доде единъ върховенъ моментъ, когато нацията се почувствува заплашена — и ето несъзнателно се будятъ заветитѣ, напѣвани надъ всѣка люлка; несъзна-